

Kapitány Máté

UTOLSÓ

2020-06-01 | NOVELLA

Mondtam nekik, hogy ezúttal másik úton menjünk. Szaladtunk, csusszant a talpunk a saras földön. Legalább nem porzik úgy. Előttem fut a Lajos, cipőjének lapos talpa megcsúszik, Lajos akkorát vágódik, hogy belenyekken. Nagyot röhögünk, mi van, Lajoska, fel akarod törölni az utat, vagy viszket talán a segged, mint a férges ebeknek?! Lajos szitkozódva kecmereg fel, az anyánkat ócsárolja, aztán meg az apánk

lőcsén pergő szép cselédeket. Hogy nemesi vér helyett portörllő ringyók szutykos sara csörgedezik ereinkben, és még csak nem is tudjuk. Hiába, na, a Lajos nem egy finom lélek, de amikor vedel, a világot a keblére veszi, olyankor kölcsön is lehet kérni tőle, mert pénze, az van bősséggel. Milyen szerencse, gondoltam, hogy most is borozni sietünk, így van rá némi remény, hogy Lajos újra kiségit néhány arannyal, és nem kell bevallani apámnak sem, mennyi pénzt kártyáztam el. Az öreg már megfenyegetett, hogy kitagad, hogy világgá meneszt, akkor aztán leshetem az örökséget. De az öreg nem érti a kártyát. Nem érti azt a delejező izgalmat. Számára csak az a játék elfogadható, ahol – őt idézve – az észjárás a fontos, nem a lapjárás. A kockáztatást nem fogadja be a gyomra. Nem elég nagy hozzá a lelke.

A fogadó csak néhány saroknyira volt. Szaladtunk, csusszant a talpunk a sáron. Lajos most már óvatosabban szedte a lábát, futás helyett inkább ugrált, darabosan, mint a felhízalt madár. István élcelődött vele, szerette, ha a Lajos képe bíborra vált a pulykaméregtől. István most váratlanul megragadta a hajtokámat, nagy bosszúságomra az odatűzött virágot is leszaggatva. Megtorpantunk. Mit akar ez? Lajos tovább ugrált, távolodó alakja izgatott bakkecske formájában szökelt a fogadóhoz.

a halálkurvád bűze

István a klarisszák rendháza felé bökött. Ormótlan alak ücsörgött az apácaház lépcsőjén. Minthogy mozdulatlan volt, arra gondoltam, talán alszik vagy minket bámul. Menjünk közelebb, nézzük meg, lihegte István. Mi a lószarnak tennénk ilyen, hökkentem meg. De István addigra már megindult a sötétben kuporgó óriás felé. Sosem szerettem hátramaradni, utánalódultam. Ahogy közeledtünk, István a vállamra szózott. Tudod ki ez, édes öcsém? Egy hóhér, úgy ám! Láttam már korábban is lófrálni az emberek között, hogy nem süll le a bőr a pofájáról. István felbőszülve csörtetett a tagbaszakadt alakhoz. Hé, sintér, kurjantotta, miért nem takarodsz vissza a hóhérlakodba?! Hopp-hopp, uccu, tűnés a temetőbe, csak végig függén a hóhércán! Kísérted itt a halandókat a halálkurvád bűzével?!

István a földre köpött. A férfi nem moccant. Tubákolt, kézfejről szippantotta orrába a dohányt. Halkan krákogott, tenyerét néhányszor a térdéhez verte, hogy kézfejről leperegjen a dohánymaradék. A felhők, amelyek eddig a Holdat takarták, elmállottak a csillagos égen. A Hold fényénél szemügyre vehettem a hóhér nyugodt, de borús ábrázatát. Mélyen ülő, hidegen fénylő szeme volt, elálló, deformált füle, ferde, duzzadt orra, jókora állkapcsa, húsos ajka. Oldalba taszítottam Istvánt. Minek beszélsz vele? Nem tudod, hogy becsületed veszted, ha szóba elegyedsz vele? István legyintett. Ne legyél már megrémülve, öcsém, nincs itt senki rajtunk kívül.

Belekaroltam Istvánba, húztam el a hóhértól, fülébe sziszegtem. Ezek ragályos kórságokat terjesztenek, a teremtésit! Ez is kutyákat belez ki, biztosan kóbor állatok véres hujában tocsog, dögökkel fekszik össze. Éppen azért kell hazazavarni, morogta István, és kibújt szorításomból. A hóhér valamiért engem figyelt, nem Istvánt, noha amaz igencsak közlelől üvöltött az arcába. Szidta az anyját, a szégyenteljes hivatását, vádolta, hogy kutyák faszát hordja a nyakába akasztva, újfent köpdösött, szentségelt, mondom, közvetlen közlelől. A hóhér mégis az én arcomat

fürkészte, talán arra várva, hogy közbeavatkozzam, talán csak nem akart egy üvöltő pofa gyűlölettől szűkös szemébe meredni. Gyere már, István, szoltam megint a tajtékzó cimborára. Hagyd a gyepmestert! István még egy utolsót mordult, aztán, gondolom kiordíthatta magát, hirtelen megperdült, és céltudatos léptekkel megindult a fogadó irányába. A Lajos még a végén elissza előlünk az összes bort, vetette oda, miközben elhaladt mellettem. Ennyi lett volna? Egy pillanatra elbizonytalanodom. Lehet, hogy az egész csak színjáték volt, otromba tréfa. Mintha Istvánt végtére nem is zavarta volna különösebben a hóhér jelenléte. Magát szórakoztatta csak? Valakire fröcsögnie kellett? Ott maradtam hát kettesben ezzel a tagbaszakadt emberrel. Úgy éreztem, illene mondani valamit. De aztán arra gondoltam, az mégsem járja, ha egy nemes magyarázkodik a hóhérnak. Emez csak nézett rám, hűvösen, várakozva. Most tehát én is megfordultam, siettem István nyomában, de azért egyszer visszapillantottam a hóhérra. Nem mozdult, gömbölyhátú, félkész szoborként sötétlett az apácák rendházlépcsőjén.

leplezett vicsorgás

A fogadóban rettenetes forróság és bűz örvénylett. Hamar megtaláltuk Lajosunkat, a söntésnél állt, inas férfival pörlekedett. Mikor észrevett minket, odakiáltott. Ide-ide, pajtások, ez a bikatoszó

heccmester nem bír magával. István már lódult is, én óvatosabban közelítettem a söntéshez. Sosem szerettem a verekedést, eleddig nem is volt részem benne. Gyerekként is sokat betegeskedtem, kóros alkat vagyok most is, de nem testem hiányosságai, sokkal inkább tétovaságom tesz alkalmatlanná, hogy bármiféle összecsapásból győztesen kerüljek ki. Ha csak rám ripakodnak, különös bénultság lesz úrrá végtagjaimon, mintha rémült lelkem kimenekülne a test fogságából, hátrahagyva gyáván a porhüvelyt. Rettegek, hogy fájdalom ér, és rettegek másban kárt tenni is. A Lajos meg az István, ők mások, nemegyszer szúrták már idegen testbe fegyverüket. Most ugyan fegyvertelenek voltunk mindhárman, de ahogy apránként közelebb araszoltam, észrevettem, hogy Lajos keze már ökölben. A heccmester gyorsan felmérte a helyzetet, látta, hogy István is harcra kész, látta, hogy én is odaérek. Három az egy ellen, mi?!, dörmögte. De nem is vártam mást az úri fattyaktól! Lajos elvigyorodott, de tudtam, hogy ez nem igazi vigyor, inkább csak olyan leplezett

vicsorgás. Még egy szó, barátom, hörögte, és Isten a tanúm rá, az lesz az utolsó, ami elhagyja a szádat. A heccmester sovány arcán gúnyos mosoly jelent meg. Nem félt tőlünk, hiába voltunk túlerőben. Persze, hogyan is félt volna... Hiszen rendszeresen nézett szembe vad bikákkal, addig-addig fárasztva, kerülgetve az állatot, addig-addig táncolva körülötte, míg a megfelelő pillanatban kését a bika nyakába szúrhatta. Hol vagyunk mi egy bikához képest? Egyszeriben a heccmester szemével láttam magamat. Erőtlen, lassú fiút láttam, szülei vagyonát elherdáló mihasznát, örökké az útját kereső tévelygőt. Férfi helyett gyermeket, célok helyett tanácstalanságot, elvek helyett szokásokat.

Lajos váratlanul előreugrott, a heccmester nyomban félrehajolt, és nagyot taszajtott Lajoson. Lajos a földre zuhant, teste alatt szilánkosra tört egy üvegkorsó. István sem késlekedett, a heccmester arcába csapott. Az ütés a férfi halántékán csúszott meg, a heccmester a söntésnek tántorodott. Szemében kigyúlt a harag. Elég legyen, legények, kiáltotta kétségbeesetten a fogadós, de hangját elnyomta a dulakodást figyelők izgatott kurjongatása. A heccmester alattomos mozdulattal belefejtelt István orrába, majd őt is a földre lökte. Lajos közben feltápászkodott, de a heccmester gyorsabb volt, térdével nagyot rúgott Lajos homlokába. Lajos tagjai először rémisztő pózba merevedtek, teste aztán elernyedett és magatehetetlenül elvágódott. István orrából dőlt a vér, szédelegve próbált talpra állni. A heccmester felém fordult. Most én következem, futott át fejemen a gondolat, és testem rögvest az átkozott dermedtség béklyójába ragadt. Ám a heccmester, mintha nem tudta volna eldönteni, én is veszélyt jelentek-e rá, habozott. István felegyenesedett, szíjáról leoldotta vadász-kését. Nem, nem, nem, azt nem lehet, dübörgött a fejemben, késsel ne! A heccmester megérezte a veszélyt, ördögi ügyességgel kapta el István feléje zúduló karját, a kés azonban így is megvágta. A heccmester elvesztette az eszét, őrjöngve, érthetetlen szavakat üvöltve teperte le Istvánt a bortól és sertől ragacsos földre. István hiába kapálózott és sikongatott velőtrázó módon, nem volt esélye a rátérdező férfi ellen. Csinálj valamit, csinálj valamit, pergett fejemben a hang, mintha búzaszemek hullanának. Lábam megmozdult, testem kiszabadult a jeges szorításból, de már nem engedelmeskedett akaratomnak.

Ami történt, így nem én tettem. A testem műve volt. A kezem ragadta meg az összetört üvegkorsó egy nagyobb szilánkját. Egész karom lendült, de szándékom ellenére. Az üvegszilánk hideg pengéként tolult a húsba, az izomrostok engedelmesen váltak szét útjában, mint a szálakra bontott szőnyeg. Belül jajgattam, elég, elég!, de karom újra és újra felemelkedett, és lecsapott, fel és le, az üvegdarab tízszer szúrt bele a heccmester vállába, nyakába, arcába. Mikor valaki lerángatott róla, a heccmester már halott volt, teste a lélek vázának eltűnésével összeomló zsákká lett. Ültem a földön, az emberek kiabálása tompa lármává olvadt. Mit tettél, kérdezte István, miközben a Lajost próbálta költögetni. A fogadósnak nyoma veszett. Nyüzsgött a terem, az ide-oda futkosó lábak alatt döngött a föld. Az idő lomhán, ráérősen ballagott, mintha mindez meg sem történt volna. Én csak ültem ott, néztem a felém forduló réműlt vagy haragtól torz pofákat, és nem értettem. Nem értettem, hogyan

történhetett ez. Én nem akartam, hogy így legyen. Én nem adtam sem parancsot, sem engedélyt a testemnek. Ki tudja, mennyi idő múltán érkezett meg a csendbiztos, és vele néhány pandúr. Az emberek elhallgattak, utat engedtek a perzekutoroknak. Most, hogy csend lett, az én fejem is kitisztult valamelyest, és talán az idő is visszatalált korábbi tempójához. Hallottam a pandúrok surranó léptét, és a csendbiztos léptének tekintélyesebb döndüléseit. Mikor odaértek hozzám, végigmértek, végigmérték a heccmester hulláját, végigmérték a Lajost ébresztgető Istvánt is. Ő volna az, kérdezte aztán zengő hangján a csendbiztos. Ő bizony, felelte a fogadós, aki a rend őreit idemenesztette. Tudtam, hogy rólam van szó. No, zengett a csendbiztos, talpra, legény! Nem volt fenyegető a hangja, sőt, majdhogynem békés, kedves. Jól esett hallgatni, engedelmeskedtem az utasításnak. Kellett valamilyen segítség ebben a szokatlan helyzetben, és úgy éreztem, benne megbízhatok. Kihúztam magam. Még sem lehet görnyedten állni egy ilyen tiszteletet parancsoló ember előtt. Neve, kérdezte a csendbiztos. Megmondtam neki. Nocsak, tűnődött el egy pillanatra, ha abból a családból való, ahogyan gondolom, akkor én ismerem a kend édesapját. Jóraivaló, derék ember. Megköszöntem. Kellemes érzés öntött el. Ismeri apámat, és ez már kis híján olyan, mintha ő maga volna az én oltalmazó, megbocsátó édesapám. A csendbiztos most Istvánra tekintett. István Lajos mellett guggolt. Lajos magához tért, kótyagos fejjel ült a sötét falának dőlve. Mindketten bágyadt pillantásokkal követték az események alakulását. Ez a két fickó pénzbírságot fizet, egyébként szabadon távozhatnak, adta ki az utasítást a csendbiztos. Ezt itt, mondta, és rám bökött, fogjátok és vigyétek a fogdába. Nem védekeztem, nem magyarázkodtam. Hagytam, hogy a pandúrok közrefogjanak. Még csak el sem búcsúztam Istvántól és Lajostól. Nem fogtam fel, mi történik. Nem tudhattam, hogy utoljára láttam őket.

maradt a bitó

Az ügyem minden kétséget kizárt. Megöltem egy embert. Nem István, nem Lajos, hanem én, én tettem. Nem érdekelt senkit, hogy nem én kezdtem. És fülük botját sem mozdították, mikor elmagyaráztam, hogy valójában csak a testem vonható felelősségre, én magam ártatlan vagyok. Néhány napig földalatti, sötét, nyirkos tömlőben tartottak, aztán átszállítottak a szempczeni fenyítőházba. Itt

talán hónapokat tölthettem el. Egy ideig számoltam a napokat, de hamar belefásultam. A családtagok próbáltak közbenjárni az érdekemben. Kérvények tucatját fogalmazták meg. Elégedjenek meg azzal a királyi bíróságon, hogy engem hajóvontatásra köteleznek. Hiszen oly fiatal vagyok még. A királyi bíróságon nem elégedtek meg ennyivel, különösen azután, hogy fényt derítettek kártyás múltamra is. Maradt a bitó. Mikor értesültem az ítéletről, testemre a szokásos jeges benutság telepedett. Csakhogy most napokig eltartott. Enni, inni is alig tudtam, mozogni egyáltalán nem. Magam alá vizeltem, szégyenszemre saját mocskomban ültem. Aztán idővel oldódott ez a rémisztő merevség, ám tudatomra valami felfoghatatlan köd ült. Naphosszat csak ücsörögtem, bámultam az eget, ami itt Szempczenben valahogy mindig szürke volt, mintha a közelben állandóan égetnének valamit. Ücsörögtem, és váraкоztam. Nem tartott sokáig míg rádöbbsentem, a halálomat várom. Az legalább kézzelfogható, egyértelmű. Az véget vet a végnélküli váraкоzásnak.

Egy napon visszavittek Pestre. Azt mondták, az ottani siralomházban van hely. Újabb váraкоzással töltött napok következtek. Néhányszor feltettem a kérdést, mi lett volna, ha... De ez veszélyesebb volt, mint a csüggedés. Hamis reményt nyújtott, abba a hitbe ringatott, hogy meg tudom változtatni azt az estét, ott a fogadóban. Próbáltam hát elhessegetni ezt a kérdést, de minél inkább igyekeztem, annál makacsabbul tért vissza újra és megint. Aztán végre kitűzték az ítélet végrehajtásának napját. Nem volt már messze. Három éjszaka. Ennyi maradt. Sokat persze nem aludtam, és a nappal összefolyt az éjjellel, mégsem mondhatnám, hogy retteгtem. Amit éreztem, sokkal közelebb volt a nyugalomhoz, mint a félelemhez. Az elmém kiüresedett, nem duruzsolt benne már semmiféle kínzó gondolat. Életemben először tudtam mindennél pontosabban, hogy miféle cél felé tartok.

Az utolsó éjjelen nyílt a nehéz vasajtó, és belépett az egyik őr. A hóhér van itt, mondta egyszerűen. Felálltam. Nem, mondta a strázsa, még nem. Vacsorát hozott. Az ajtón most ő került beljebb. Elég volt egy pillantás, nyomban felismertem. Hiszen ő ücsörgött akkor a klarisszák lépcsőjén, az ő szemébe néztem bele azon az éjjelen, mielőtt a fogadóba mentünk volna. Talán ő is megismert, nem tudom, arca egykedvű volt, ahogyan benyomult a szobába. Kezében jókora fatál, rajta marha-, borjú- és ürühús, keszeg, burgonya, cipó, és szőlő. Övére akasztva súlyos tömlő lengett ide-oda, ahogyan a hóhér az asztalhoz közelített. Miután mindent elhelyezett az asztalon, a fatálat odanyújtotta a strázsának. Maradhatsz te is, vetette neki oda a hóhér. A strázsa megrázta fejét, és kiment a szobából. Az ajtót bezárta. Egy darabig csendben álltunk, aztán a hóhér csikorogva kihúzta az egyik széket, és letelepedett. Követtem példáját. Ültünk az asztalnál. Felemelte a tömlőt, és az asztalra helyezett poharakba vörösbort töltött. A szobában sötét volt, a gyertyák gyenge fényénél egészen feketének tetszett az a bor. Hát akkor..., dünnyögte a hóhér, egy kicsit megemelte és felém billentette poharát, aztán felhajtotta a bort. Újra töltött, közben a poharam felé bökött az ujjával. Megfogtam a poharat, megittam a bort. Jól esett. Ittunk, aztán

megint. Egyék, mutatott az asztalon sorakozó húsokra. Nem volt étvágyam. Nem először látott ilyet, nem is győzködött hát. Megvonta vállát, és lakmározni kezdett. Hatalmas kezében egészen aprónak tűnt az ürücomb. Nézttem, ahogy eszik. Jó volt nézni. Olyan volt, mintha magát az életet látnám beköltözni a siralomházba. Ahogyan a hóhér jóízűen falatozott, ahogy foghíjas szájában cuppogva tűntek el a húscsapatok, ahogy a szőlőszemek levét fröccsenteve hasadtak szét, ahogyan száraz hanggal szakadt a cipó és puhán omlott el a többi falattal keveredve, arra gondoltam, mennyire más tud lenni az ember egy sötét lépcsőn vagy az asztal mellett ülve. Aztán meg arra gondoltam, mennyire más vagyok én is, itt és most, mint annak előtte az éjszakai utcán. Utána eszembe ötlött, hogy egyik utolsó emlékem a hóhérről lesz majd. Ettől először valami nehéz bánat ült szívemre, de ahogy múltak a percek, ahogyan figyeltem a csámcsogó, kortyoló, morgó, nyelvével csettintő óriást, eltűnődtem, és azt vettem észre, hogy a bánat fokról fokra veszít súlyából. Az egésznek az időhöz van köze, töprengtem. Az idő formálja az embert, hol kitépve, hol fehérre szívva haját, az idő könyököl az ember hátára, és kényszeríti görnyedt hajbókolásra, az idő cserzi és rángatja a bőrt, az idő veszi el a fogat, az éles látást, az ízt a szájban, a szagokat az orrban. De mindez lényegtelen. Lényegtelen ahhoz képest, amikor az idő hamarabb ér véget, mint az ember várná, pontosabban, amikor az ember megtudja, meddig is tart az idő. Ültem az asztalnál, néztem a hóhért, aki holnap elveszi életemet. Nem haragudtam rá, nem félttem tőle. Nehéz megmondani, mit is éreztem vele kapcsolatban, de talán leginkább hálát. Hálát, amiért itt eszeget mellettem, hálát, amiért segít majd véget vetni a bizonytalan várakozásnak, hálát, amiért nem teszi szóvá, hogy István barátom úgy üvöltözött vele. Az idő számomra holnap ér véget. A hátralévő néhány óra az, amitől a hóhér már nem ugyanaz az ember, aki a rendházlépcsőn ült. Ő persze mindezt nem tudhatja. Ő csak eszik és iszik, neki ez nem újdonság, mondom, biztosan látott már étvágytalan halálra készült, biztosan megette már mások utolsó vacsoráját is. Talán úgy tekint erre, mint örömtelen hivatása egyetlen ajándékára. De számomra ez az utolsó néhány óra ezt az ismeretlen, lenézett embert létezésem legfontosabb alakjává emeli. Ó, igen, ez a roppant erejű, komor, szótlán férfi most fontosabb anyámnál, apámnál, Istvánnál és Lajosnál, fontosabb halva született testvéreimnél, fontosabb a szolgabíró lányánál, Annánál, aki sosem vette észre szerelmemet. És talán éppen ezért érzek mindennél

erősebb vágyat arra, hogy szeressem ezt az embert. Nem akarom, hogy beszéljen, mert azzal szertefoszlat minden illúziót. Csak nézni akarom, és becsülni, szeretni. Könny szökött a szemembe. A hóhér egy pillanatra abbahagyta a csámcsogást. Alkarjába törölte zsírosan fénylő ajkát. Egyetlen csapás, így, hogy zsupsz, ennyi az egész, mondta. Sosem látok fájdalmat az arcukon, tette hozzá némi töprengés után. Kitört belőlem a zokogás, és közben arra gondoltam, ennyire kedveset még senki nem mondott nekem.

megállj, bakó!

Hajnal van, színtelen, szagtalan hajnal. Kísérnek a vesztőhelyre. Nem kell terelgetni, noszogatni, a lábam megy magától, igaz, időnként kiszalad belőle az erő, és megbicsaklik. Bosszantó, tünődök, bosszantó, ahogyan megint saját törvényeinek engedelmeskedik a testem. A hóhér már ott vár rám, kezében irtóztató pallos. Egy másodpercre megtorpanok. Hiányolom a varjakat. Miért nincs egyetlen varjú sem a vesztőhely közelében? Aztán újra nekiindulok. Az örök belém karolnak, hogy ne essek el. Az éjjel eshetett, sáros a föld, csusszan rajta a talpam. Talán most is szemerkél, mintha kaparná valami a bőrömet. Felsegítenek az emelvényre. A hóhér biccent. Felpillantok, szürke az ég. Így könnyebb lesz, gondolom. Furcsább lenne, ha sütne a nap. A hóhér odasegít, letérdeltet. Lehajtom a fejemet. Simára koptatott fa hűvösét érzem az arcomon. Olyan, mintha óvó tenyérbe hajtanám fejem. Lendül a pallos, hallom suhogását. Ekkor éles kiáltás töri meg a mozdulatot: megállj, bakó! Rossz érzés fészkel a gyomromba. Valaki kettévágta azt a rövidke pillanatot, amikor éppen eggyé vált volna velem a hóhér. Lehunyom szemem. Hallom a sietve közeledő léptek hangját, hallom egy kövér ember nehézkes szuszogását, hallom, ahogy kifújja magát, és azt mondja, ma van a királyné születése napja, hallom, ahogy hozzáteszi, hogy kegyelemben részesítettek. Hallom, de nem értem. Mit jelent ez? Érzem, ahogyan a hóhér megfogja karomat, érzem, ahogyan felhúz. Érzem, hogy nadrágom nedves, hogy ettől rossz érzés lépni is. Érzem, ahogyan közrefognak, érzem, ahogyan kísérnek vissza az épületbe. Nem, itt valami félreértés lehet, suttogom, de nem hallják. Miféle gúnyt űz velem az Isten? Ezt talán hangosabban mondtam, mert a mellettem lépdelő hóhér felel: Istennek ehhez nincsen köze. Az épületben hosszan beszélnek hozzám. Elmondják, hogy legyek hálás,

mert ritka nagy szerencsém van. Elmondják, hogy öltözzek át. Hogy már értesítették családom tagjait is, valaki hamarosan idejön, és hazakísér. Elmondják, hogy szolgáljon ez az eset örök tanulópéldaként, hogy embertársamban többé kárt ne tegyek. Hogy szülessek újjá, hogy a mai naptól kezdve más ember vagyok. A hóhért keresem tekintetemmel, de már nincs ott. Miért nem köszönt el? Testem teszi a dolgát, lehúzza a ruhákat, meleg, száraz ruhába bújik. Lehajol, cipőbe bújtatja a lábat. Felegyenesedik, tesz néhány lépést, leül. Várakozik. Hosszan. Feláll, mikor a szem megpillantja apámat. Int neki a kéz. Apám tétován közelít. Nem tudja ő sem, hogyan kell ilyenkor viselkedni. No, gyere akkor, mondja végül. Vele megyek. Hintóba szállunk. A hintó kerekei ugrálnak a göröngyös földön. Hallom a lovak horkantásait, patkójuk nehéz dobbantását, érzem erős szagukat. Ülünk a hintóban, apám és én. Apám nem tudja, hogy én ott ragadtam a vesztőhelyen. Nem is kell tudnia. Próbál lelket önteni belém. Azt a tartozást, tudod, fiam, azt a kártyaadósságot, na, azt rendeztük, ne félj... Azt hiszem, ezt inkább magának mondja, hogy tiszta szívvel tudjon visszafogadni az élők sorába.

Több hónap telik el. Az idő, ami egyszer már véget ért, most hömpölyög tovább. Cipeli hátán az évszakokat, terelgeti azt a sok embert. Próbálok egy lenni közülük. Rászokom a falásra. Töménytelen mennyiségeket eszem össze, válogatlanul tömve számba a falatot. Megtestesedem, megerősödöm. Istvánt és Lajost többé nem keresem. Ellátogatok a heccmester anyjához, aki azóta is fiát gyászolja. Nem akar fogadni, aztán mégis. Nem beszélünk, csak ücsörgünk egymás mellett. Pogácsával kínál, nem veszek belőle. Hétről hétre újra meglátogatom. Valamiért azt érzem, a fiának kell lennem. Legalább egy ideig.

Egy napon a városban sétálok, este van. Eldöntöm, hogy másik útvonalon megyek, mint ahogyan szoktam. Eltévedek, csatornabűzös sikátorokon vágok át. A klarisszák rendházánál lyukadok ki. Micsoda véletlen, gondolom. Ahogy közeledem a lépcsőkhöz, mintha sötét alakot látnék ott ülni. Szívem kalapálni kezd. De nem, csak a szemem káprázott, nincs ott senki. Odaballagok, és letelepedek. Csak ülök ott, és várok. Aztán leakasztom övemről a kis dohányzsákomat. Tubákolni készülök.

kép | adobe.com